

Sygnatura akt VI Ka 233/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 czerwca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywiół. (spr.)

Sędziowie SSO Agata Gawron-Sambura

SSO Marcin Mierz

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Bożeny Sosnowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2015 r.

sprawy **K. K. syna M. i H.,**

ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 280§1 kk, art. 278§1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 278§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 20 listopada 2014 r. sygnatura akt II K 880/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 624 § 1 kpk

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1.w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1.b) uznaje K. K. za winnego tego, że w dniu 11 września 2012r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę M. F. (1) złotego łańcuszka ze złotym wisiorkiem z białym kamieniem łącznej wartości 2.000 zł poprzez zerwanie z szyi pokrzywdzonej, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk.;

2.uchyła rozstrzygnięcia o karach zawarte w pkt 1 i 2 oraz o karze łącznej zawarte w pkt 3;

3.za przestępstwo przypisane w pkt 1.a) na mocy art. 280 § 1 kk. wymierza oskarżonemu karę 2 /dwóch /lat i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności;

4.w pkt 2 ustala, że mienie wartości 1.500 zł zabrane celem przywłaszczenia na szkodę M. R. (1) stanowiły dwa złote łańcuszki;

5.przyjmuje, że czynu przypisanego w pkt I.1 niniejszego wyroku i czynów przypisanych w pkt 2 zaskarżonego wyroku oskarżony dopuścił się w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu i na podstawie art. 278 § 1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk. wymierza za nie oskarżonemu jedną karę 1/jednego/ roku i 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

6.na mocy art. 91 § 2 kk. łączy kary wymierzone w pkt I.3 i I.5 niniejszego wyroku i orzeka wobec oskarżonego karę łączną 2/dwóch/lat i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

VI Ka 233/15

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 20 listopada 2014r., sygn. akt II K 880/12, apelację wniósł obrońca oskarżonego K. K..

Zaskarżył orzeczenie w części, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynów z art. 280 § 1 kk. w sytuacji, gdy zebrane dowody przemawiają za przyjęciem, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało tylko znamiona czynów z art. 278 § 1 kk. mieszcząc się tym samym w ciągu przestępstw, co do których sąd uznał oskarżonego winnym w pkt 2 wyroku, a nadto polegający na przyjęciu, że wartość 1.500 zł odnosi się tylko do jednego ze złotych łańcuszków, których zaboru dokonał oskarżony na szkodę M. R. (1).

Stawiając takie zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że sąd uzna oskarżonego winnym tego, iż 15 września 2012r. w R. dokonał zaboru celem przywłaszczenia złotego łańcuszka wartości 2.000 zł na szkodę M. M. (2), to jest czynu z art. 278 § 1 kk. oraz tego, że w dniu 11 września 2012r. w R. dokonał zaboru celem przywłaszczenia złotego łańcuszka wraz ze złotym wisiorkiem z białym kamieniem łącznej wartości 2.000 zł na szkodę M. F. (1), to jest czynu z art. 278 § 1 kk. i uznając, że czyny te zostały wraz z czynami objętymi pkt 2 wyroku popełnione w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu sąd wymierzy za wszystkie te czyny jedną karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, a nadto o przyjęcie w pkt 2 wyroku, że kwota 1.500 zł jest wartością łączną dwóch łańcuszków, których zaboru dokonał oskarżony na szkodę M. R. (1), a także o uchylenie pkt 3 wyroku lub też uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy podzielił część zarzutów i wniosków apelacji.

Uznał mianowicie, że brak było wystarczających podstaw do przyjęcia, iż oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, celem dokonania zaboru mienia pokrzywdzonej M. F. (1) użył wobec niej jakiegokolwiek formy przemocy na osobie, wyczerpując tym samym znamiona przestępstwa rozboju z art. 280 § 1 kk.

Pozostaje faktem, na który zresztą powołał się sąd pierwszej instancji, że w toku rozprawy pokrzywdzona podała takie okoliczności, które wskazywałyby na zastosowanie wobec niej przemocy, a mianowicie, iż została uderzona w twarz i była przyciskana do framugi drzwiowej. Jednak taka relacja pokrzywdzonej budzi poważne wątpliwości, co do jej wiarygodności, głównie z tego powodu, że na taki sposób zachowania sprawcy pokrzywdzona w ogóle nie wskazywała w czasie przesłuchania jej w postępowaniu przygotowawczym. Sąd Rejonowy przyjął za wystarczające wyjaśnienie tej różnicy powoływanie się M. F. na jej zdenerwowanie, wywołane dużym przeżyciem psychicznym i emocjonalnym całego incydentu.

Nie negując, że zdarzenie było dla pokrzywdzonej traumatyczne wypada jednak zauważyć, iż opis zajścia wynikający z protokołu przesłuchania pokrzywdzonej w postępowaniu przygotowawczym jest jasny, logiczny, zawiera wiele

szczegółów np., co do wyglądu sprawców, co świadczy o tym, że przesłuchiwana była w stanie odtworzyć okoliczności dokonanego na jej szkodę przestępstwa, zwłaszcza, że została przesłuchana w kilka godzin po zdarzeniu, zatem miała czas, by nieco ochłonąć i zebrać myśli. Szczególnego podkreślenia wymaga, że omawiany protokół zawiera wprost stwierdzenie świadka : „nie zostałam przez nich ani uderzona, ani nie użyli wobec mnie siły fizycznej”. Wszystko wskazuje, że takiej informacji pokrzywdzona udzieliła na zadane jej pytanie dotyczące konkretnie takiej właśnie okoliczności. Zasadnie zauważył apelujący, że użycie przez sprawcę przemocy w postaci uderzenia w twarz jest tak istotnym elementem zdarzenia, iż trudno przyjąć, by pokrzywdzona o nim zapomniała, a tym bardziej, by wbrew faktom wprost zaprzeczyła, że takie zachowanie sprawcy miało miejsce. Jest natomiast przekonujące, iż „na gorąco” pokrzywdzona mogła nie być w stanie określić rzeczywistej wartości skradzionego na jej szkodę mienia. Sprostowanie na rozprawie akurat relacji w tej kwestii jawi się jako przekonujące i zrozumiałe.

Odnosząc się do zeznań M. F. z rozprawy nie można pomijać tego, że od czasu zdarzenia do chwili tego przesłuchania upłynęły prawie 2 lata. Upływ czasu, zważywszy też na wiek świadka, mógł wypaczyć w jej pamięci przebieg zdarzenia.

W sytuacji, gdy oskarżony od początku kategorycznie zaprzeczał, aby uderzył pokrzywdzoną /nota bene, taki modus operandi nie wystąpił w żadnym przypadku z rozpatrywanych w niniejszej sprawie/, Sąd Okręgowy uznał, że dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenie, iż oskarżony użył przemocy poprzez uderzenie w twarz pokrzywdzonej i dociskanie jej do drzwi jest wątpliwe i zasadnie, jako błędne, zostało zakwestionowane przez apelującego.

Konsekwencją takiej konstatacji sądu odwoławczego była – zgodna z wnioskiem apelującego – zmiana opisu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej przez przyjęcie, iż na szkodę M. F. (1) oskarżony dokonał zwykłej kradzieży łańcuszka wartości 2.000 zł, czyli występku z art. 278 § 1 kk.

Odmienne ma się rzecz, gdy chodzi o czyn popełniony na szkodę pokrzywdzonej M. M. (2). Relacja tego świadka była konsekwentna i spójna, także w zakresie tego, że przed dokonaniem kradzieży sprawca złapał ja za szyję i unieruchomił. Trzymanie kobiety za szyję od tyłu umożliwiło jednoczesne podjęcie przez sprawcę próby odpięcia jej łańcuszka.

W zakresie zatem przestępstwa popełnionego na szkodę M. M. (2) Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej.

Sąd Okręgowy dokonał także zmiany w opisie przypisanego oskarżonemu czynu popełnionego na szkodę M. R. (1). Z ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji, mających pełne oparcie w materiale dowodowym, wynika bowiem, iż kwota 1.500 zł stanowi wartość obu łańcuszków skradzionych na szkodę M. R..

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przyznał, że nie przystający do takich ustaleń opis czynu wyniknął z pomyłki.

Konsekwencją zmiany w zakresie opisu i kwalifikacji prawnej czynu popełnionego na szkodę M. F. była konieczność wymierzenia oskarżonemu kary za jedno przestępstwo rozboju z pkt 1 a) zaskarżonego wyroku, popełnione na szkodę M. M.. Sąd Okręgowy za czyn ten wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Za orzeczeniem kary powyżej dolnego progu ustawowego zagrożenia przemawiał wysoki stopień społecznej szkodliwości przestępstwa oraz znaczny stopień winy sprawcy.

Oskarżony działał w sposób zaplanowany, wybór ofiary nie był przypadkowy, chodziło o osobę starszą, która ani nie będzie w stanie skutecznie się bronić, ani też zatrzymać napastnika. Oskarżony nie poprzestał na jednej próbie zerwania łańcuszka z szyi pokrzywdzonej, lecz w sposób zdeterminowany dążył do realizacji założonego celu.

Wprawdzie K. K. w czasie popełnienia czynu nie był karany, jednakże dalszy tryb jego życia/ późniejsza 7-krotna karalność, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu/ wskazuje, że jest on osobą mającą skłonność do naruszania porządku prawnego, a z kradzieży cudzego mienia wręcz uczynił sobie sposób na zaspokajanie potrzeb życiowych.

Sąd Okręgowy ustalił też, że czyn z art. 278 § 1 kk. popełniony na szkodę M. F. wraz z czynami przypisanymi oskarżonemu w pkt 2 zaskarżonego wyroku tworzy jeden ciąg przestępstw, za który wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu wskazanych wyżej okoliczności obciążających. Na korzyść oskarżonego poczytano natomiast to, że przyznał się do popełnienia tych występków.

Orzekając karę łączną Sąd Okręgowy, mając na względzie związek czasowo-przedmiotowy czynów, ukształtował ją w oparciu o zasadę pełnej absorpcji, czyli taką samą, jaką w zaskarżonym wyroku zastosował sąd pierwszej instancji.

Wymiar kary łącznej pozbawienia wolności przesądził o bezwzględnym charakterze tej kary.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Z uwagi na charakter wymierzonej kary oskarżonego zwolniono od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.